

Hồi 77

Đại địa phi ưng

Đệ Nhất Lâu là tiệm ăn ngon nhất Biên Hoang Tập, Chính Đông Cư là đệ nhất thắng địa của Dạ Oa Tử, hàng quán của người Hồ phương Bắc mở tuy đặc sắc đủ kiểu, nhưng tài nghệ thủ công nấu ăn so với người Nam đủ đáng đủ vẻ thủy chung phải thua một bậc.

Tấn thất Nam độ, số đông đầu bếp nổi danh hoặc là theo đám cao môn xuống trời Nam, hoặc là theo dân chạy nạn trốn về Nam, tự lập môn hộ ở các thành trấn lớn.

Lão bản của Chính Đông Cư Phạm Thừa Ân nguyên là đầu bếp khéo tay có tiếng ở Lạc Dương, lúc chạy về Biên Hoang cư ngụ trong Biên Hoang Tập, thấy Biên Hoang Tập có triển vọng, cho nên gieo mầm nảy rễ ở đây, xây Chính Đông Cư trong Dạ Oa Tử. Y nghề nấu nướng quả là siêu quần, lại có thể hòa đồng với đủ mọi tầng lớp, quá rành cách hầu cận giới quyền quý, dùng cùng một thủ đoạn ở Biên Hoang Tập mà vẫn như cá gặp nước, cho nên có thể chiếm một ghế chủ tịch trong Dạ Oa Tử.

Dạ Oa Tử sau canh hai người đi đường đã giảm đi phân nửa, Cổ Chung Trường không còn đông đúc như hồi nãy, lại tới phiên quán rượu, tiệm đồ ăn, thanh lâu và đồ trường hưng vượng.

Chính Đông Cư chật ních không còn chỗ ngồi, tòa kiến trúc hai tầng làm bằng đá và gỗ này thật hoành tráng quy mô, đại đường dưới lầu bày ba chục cái bàn tròn lớn, tầng trên chia gian, bên hướng về Cổ Chung Trường là tám gian sương phòng, người không có mặt mũi đứng hòng nghĩ tới có thể vào sương phòng thưởng thức bóng đêm của Cổ Chung Trường, nửa bên kia bày mười mấy cái bàn nhả tọa, chỉ chào đón khách quen, nếu Biên Hoang Tập có phân chia giai cấp, Chính Đông Cư chính là bằng chứng rõ rệt nhất.

Một đặc sắc khác của Chính Đông Cư: chạy bàn tầng dưới toàn là nam, tầng trên lại toàn là thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung hấp dẫn, bọn họ không có lương, toàn là trông dựa vào tiền thưởng của quý khách, nhưng thù lao bọn họ kiếm được ở Biên Hoang Tập hàng tháng lại hậu hơn hết so với những kẻ cùng nghề, cho nên có thể thấy Biên nhân rộng rãi và phí tiền ra sao, mức phục vụ của bọn họ đương nhiên cũng quán tuyệt thiên hạ.

Thành tựu của Biên Hoang Tập là thành quả nỗ lực của những người có sáng kiến, tất cả đều không tuân theo quy ước thông thường. Những người như bọn Trác Cuồng Sinh,

Phạm Thừa Ân, Bàng Nghĩa, Cao Ngạn, tới bất cứ chỗ nào bên ngoài Biên Hoang Tập đều sẽ bị đuổi xua vì đi ngược lại đường lối kinh điển, chỉ có ở Biên Hoang Tập độc nhất vô nhị này, tinh thần sáng chế của bọn họ mới có thể khai hoa kết quả, nở rộ màu sắc kỳ lạ.

Bất luận mình là người Hồ hay người Hán, bất luận mình là đại đạo đào phạm hay giết người như ngóe, ngày chui đầu vào xứ sở kỳ dị đầy sức lây nhiễm này, sẽ sớm bị đồng hóa, vấn đề là thời gian dài ngắn mà thôi.

Yến Phi bước vào Chính Đông Cư, người nhìn thấy chàng liền im lặng, không bao lâu sau đã hấp dẫn mục quang của tất cả mọi người, đại đường vốn ồn ào huyên náo lập tức biến thành lặng lẽ không một tiếng động.

Yến Phi biết mình đã thành nhân vật mà vạn người ở Biên Hoang Tập chú ý, nhất cử nhất động đều trở thành đề tài bàn tán, đặc biệt là chàng đang cụng đầu với Chúc lão đại, mới đây còn thua bạc ở Hoàng Kim Oa, mọi người sinh ra lòng hiếu kỳ nhắm vào mọi hành vi hoạt động của chàng, đó là chuyện có thể lý giải được.

May là mục quang dòm ngó chàng đại đa số là có ý thân thiện, dưới sự điều khiển hình thế, chàng đã hoàn thành bước đầu tiên trong kế hoạch của Lưu Dự, trở thành tượng trưng và cột trụ lưu chống đỡ cho sự tự do của Biên Hoang Tập.

Yến Phi đi một vòng tửu quán, thông dong gật đầu chào mọi người, mỉm cười hỏi: "Thất công tử của bọn ta có phải ở lầu trên không?".

Có người gật đầu, có người chỉ tay lên tầng trên, đều vui vẻ giúp đỡ, hiển thị vinh nhục của Yến Phi nối liền với lợi ích của bọn họ, bất quá do Yến Phi và Hán bang còn chưa phân thắng bại, trợ giúp cũng chỉ ngưng ở mức đó.

Yến Phi giơ vò uống một ngụm lớn, sau khi đẩy nút vò, cất bước lên lầu.

Hai đại hán phụ trách canh thang lầu nào dám ngăn trở, cung kính nhường đường.

Yến Phi thần thần nhiên nhiên đi lên mười bậc thang, trong lòng cảm khái, trước đây chàng không đạp chân vào Dạ Oa Tử nửa bước, đêm nay lại hai lượt ghé thăm, sao biến thành lợi hại như vậy?

Trên lầu mười hai cái bàn nhả tọa, đầy áp khách, Biên Hoang thất công tử toàn bộ đang ngồi đó, chiếm một cái bàn lớn bên cửa sổ nhìn ra Cổ Chung Trường, kinh nghi không ngừng dòm lên dòm xuống chàng.

Yến Phi nhìn đám khách nhân cười nói: "Mọi người tiếp tục uống rượu đi, đừng lo ta quấy nhiễu nhã hứng". Tiếp đó giống như gặp được hảo bằng hữu, hướng về phía Biên Hoang thất công tử cười cười: "Thì ra các ngươi ở đây", cất bước đi về phía bọn chúng.

Ba nữ thị xinh đẹp liền chạy tới, tranh nhau hầu Yến Phi, cho dù tới bây giờ còn chưa biết được chàng là Yến Phi, cũng biết chàng không những là nhân vật quan trọng, còn được đông đảo hoan nghênh.

Cầm đầu Biên Hoang thất công tử là Tả Khâu Lượng người Hung Nô, luận võ công thì y cũng đứng đầu trong đám thất công tử, bất quá tài trí không bằng Tưởng Hồ người Hán, họ Tưởng giơ tay ra dấu ngăn những kẻ khác nói chuyện, quay về phía Yến Phi đang sải bước đi tới bàn của bọn chúng trầm giọng nói: "Bọn ta bị người ta lợi dụng, mạo phạm đến Yến Phi người, mọi việc y theo quy củ giang hồ mà giải quyết, bọn ta có thể đi kiếm kim tiền để bồi thường". Hắn tận lực hạ thấp thanh âm, tránh không để người khác nghe thấy lời nói.

Tả Khâu Lượng lãnh đạm: "Nếu người muốn lấy mạng ta, Tả Khâu Lượng ta cũng vui vẻ phụng bồi".

Yến Phi ngồi xuống, đặt vò rượu trên bàn, cười khả khả: "Đừng hoang mang, ta lần này đi một vòng đến kiếm các người, hy vọng tất cả cởi mở thành tâm nói vài câu, nếu các người chịu coi ta là bằng hữu, có thể dùng hòa khí mà dẹp bỏ hết".

Chàng cảm thấy đối phương ai ai cũng tựa như thở phào một hơi, lần đầu cảm nhận được cân lượng của mình ở Biên Hoang Tập, căn bản không có ai dám chính diện xung đột với chàng.

Tưởng Hồ và Tả Khâu Lượng một mềm một cứng, chỉ là phép ăn nói khéo léo kiểu giang hồ, không để bị mất mặt, trên sự thật đã khuất phục dưới gót chân của Yến Phi chàng rồi.

Tưởng Hồ cười khổ: "Bọn ta thật không biết Kỷ Thiên Thiên đang trong trường. Chuyện là vậy, đột nhiên có một cô nương đến tìm bọn ta, nói là tiểu tỷ theo hầu Tiểu Lệ thư của Hoang Nguyệt Lâu, nói Cao Ngạn không biết sao làm được một vố lớn ở Kiến Khang, còn mượn uy thế của Yến Phi người, ép má má của Hoang Nguyệt Lâu đáp ứng để hắn mua Tiểu Lệ thư, Tả Khâu đại ca nhất thời giận đỏ mặt, lập tức đi tìm Cao Ngạn hỏi tội. Sau đó bọn ta biết Kỷ Thiên Thiên về đây cùng Cao Ngạn, cho nên sinh nghi, mới biết Tiểu Lệ thư căn bản không có tiểu tỷ nào hết, bọn ta bị người ta lợi dụng".

Yến Phi chửi thầm trong lòng, bao nhiêu manh mối đều bị cắt hết, làm sao mà hoàn thành nghĩa cử tìm một nửa số vàng kia về, Biên Hoang đệ nhất cao thủ mình còn dùng vào đâu được nữa chứ?

Tả Khâu Lượng thấy Yến Phi trầm mặc không nói, sinh ra lo sợ, thấp giọng: "Là ta quá lỗ mãng, đã trách lầm Cao Ngạn. Trước đây bọn ta và Cao Ngạn cũng có thể coi là bằng hữu có qua có lại, phiền Yến đại ca nói giùm bọn ta vài lời".

Những người khác không nói gì, ai ai cũng im lìm như ve sầu mùa đông.

Yến Phi cau mày: "Các người cũng không phải là ngày đầu lẫn lộn giang hồ, sao có thể tin lời nói của người lạ?".

Tưởng Hồ than: "Vì tiểu cô nương đó mặt mày thất thần, không những khiến cho người ta cảm thấy sự tình cấp thiết, còn không thể sinh ra lòng nghi hoặc".

Yến Phi hỏi: "Ả ta có đẹp không?".

Tả Khâu Lượng đáp: "Tựa hồ phong tình còn hơn Tiểu Lệ thư ba phần, da thịt rất trắng, lúc nói chuyện hai dòng lệ lăn dài, làm cho người ta không có cách nào không cảm thấy tội nghiệp".

Yến Phi mỉm cười: "Ả nhất định là đệ tử đắc ý của Nhiếp Thiên Hoàn, 'Bạch Nhạn' Doãn Thanh Nhã".

Bọn Tả Khâu Lượng không có ai là không biến sắc, không những vì kẻ lừa gạt bọn chúng là Doãn Thanh Nhã, còn là vì ma trảo của Lương Hồ bang đã dò vào Biên Hoang Tập, hơn nữa đã rành rọt tình huống của Biên Hoang Tập, nếu không làm sao có thể dễ dàng kích động bọn chúng đi làm chuyện ngu khờ như vậy.

Tưởng Hồ liền biết chuyện này không phải tầm thường, bên Yến Phi khẳng định đã ăn phải trái đắng, nếu không Yến Phi không thể đang đêm khuya đi tìm bọn chúng hỏi tội, liền bổ cứu: "Chuyến này quả là bọn ta không đúng, bọn ta có thể trợ giúp gì không?".

Yến Phi thái độ ôn hòa, cũng làm cho bọn chúng sinh hảo cảm.

Lúc này có người đến đằng sau Yến Phi cung kính thốt: "Lão đại của bọn tôi thỉnh Yến lão đại vào trong phòng một chuyến, có chuyện quan trọng cần bẩm cáo".

"Lão đại", "lão bản", "anh hùng" mấy tiếng xưng hô đó lưu hành phổ biến tại Biên Hoang Tập, chỉ cần có thân phận là liền có thể kêu là lão đại, không nhất định phải là nhất bang chi chủ; lão bản cũng không cần phải mở hàng quán, có tiền là được rồi. Cho tới anh hùng, đại khái chỉ hảo thủ võ công cao cường.

Yến Phi nhíu mày nhìn, thấy là một Hán nhân mặc y phục võ sĩ Hung Nô, nhìn tướng tá của gã chắc có chút huyết thống Hung Nô, tuổi tác cỡ hăm mấy, chỉ thuộc loại hảo thủ bình thường.

Người đó biết ý nói: "Tiểu nhân Thái Tinh, lão đại là Xa Đình của Đại Mạc bang".

Đại Mạc bang là Hung Nô bang ở Biên Hoang Tập, lão đại trước đây là Tra Chính Đa Hành, hiện tại đã đổi lãnh tụ, do Xa Đình kia làm lão đại.

Yến Phi lắc đầu: "Nói với Xa lão đại đêm nay ta rất bận, ngày mai mới tìm y uống rượu".

Người đó đến gần thấp giọng: "Là chuyện có liên quan đến 'Bạch Nhạn' Doãn Thanh Nhã".

Bao gồm cả Yến Phi, tám người trong lòng đều chấn động, Doãn Thanh Nhã là nhân vật hiếm nghi theo suy luận này giờ, như vậy chỉ có một khả năng, đối phương chắc đã nghe thấy lời nói hồi nãy của bọn họ.

Phải biết sương phòng cách bàn của bọn họ cả mười mấy bước, còn có tiếng nói ồn ào của đám khách nhân khác, sương phòng lại đóng kín cửa, bọn họ đâu có lớn tiếng, đối phương vẫn có thể nghe rõ một hai, ai có đôi tai đó thật không giản đơn chút nào.

Yến Phi thốt: "Để xã giao vài câu nữa là liền đi bá kiến Xa lão đại".

Người đó lãnh mệnh bỏ đi.

Tả Khâu Lượng định nói gì đó lại ngưng, hiển thị sợ bị nghe nữa.

Tưởng Hồ hạ thấp thanh âm đến mức không thể hạ thấp hơn được nữa: "Xa lão đại chắc không có cái nghề đó, nếu không người Hung Nô đâu cần chịu khuất ở góc Tây Bắc trong Tập, hơn nữa buôn bán càng lúc càng kém".

Yến Phi gật đầu biểu thị hiểu rõ: "Trên sự thật ta và các người đứng cùng trận tuyến, hy vọng Biên Hoang Tập tự do tự tại như ngày xưa, mọi người có thể phát tài to, Chuyện đêm nay coi như bỏ".

Bọn Tả Khâu Lượng liền đứng dậy, vòng tay cảm tạ.

Yến Phi thản nhiên mỉm cười, thông thả bỏ đi.

o0o

Bàng Nghĩa cùng tám huynh đệ xào xáo rầm rộ về đến, hiển thị còn chưa thỏa ý, còn đang trong trạng thái hưng phấn.

Lưu Dụ lên đón trách cứ: "Thiên Thiên và Tiểu Thi còn đang ngủ trong trướng, các người muốn phá giấc ngủ của bọn họ sao?".

Bọn Bàng Nghĩa liền đè nén tiếng cười, còn làm như rón rén chân tay, chỉnh sửa tác phong, thật làm người ta muốn phá lên cười.

Trịnh Hùng cười nói: "Yến gia chiêu này tuyệt luân, bọn ta mới dựng phong chiến thư đầu tiên, cả trăm người đã vây đến xem, khiêu chiến như vậy phải nói là lần đầu tiên gặp được ở Biên Hoang Tập, kẻ bị khiêu chiến còn là "Tiêu Dao giáo" giáo chủ Nhậm Dao thần bí đáng sợ nhất, lập tức truyền vang toàn Tập".

Một huynh đệ chạy bàn khác thành thật nói: "Kỳ thực đây là phương pháp hữu hiệu nhất để dương danh ở Biên Hoang Tập, chỉ cần kẻ mình khiêu chiến là nhân vật nổi danh mà không thể đạp chân đến Biên Hoang Tập, lại chắc chắn rằng không có ai có thể ra mặt cho y, lập tức có thể vượt long môn, tiếng tăm tăng gấp mười".

Trịnh Hùng nói: "Thành danh con mẹ ngươi! Không có tài nghệ mà đi học người ta nổi danh, còn chưa đi hết Đông đại nhai đã bị người ta chém thành mười khúc rồi".

Chúng nhân cười ầm lên, lại sức tĩnh hạ thấp tiếng cười xuống.

Lưu Dụ trong lòng ấm áp, cảm nhận được lạc thú kể vai phần đấu, họa phúc cùng cam.

Bàng Nghĩa nói: "Chỉ có tiểu Phi mới dám quyết chiến với Nhậm Dao như vậy, hiện tại ai ai cũng biết kể cả Nhậm Dao tiểu Phi cũng không để trong mắt, Chúc lão đại là cái thá gì chứ?".

Lưu Dụ định nói gì đó, chợt lòng sinh ra cảnh giác, nhìn về phương hướng Đông đại nhai.

Một nam tử anh tuấn y phục hoa lệ đến mức dị thường đang sải bước thong dong đi tới khu doanh trại. Y vừa xuất hiện, đất trời tựa như bị không khí tà ác quỷ dị phủ kín.

Bọn Bàng Nghĩa lần theo mục quang của gã xoay đầu nhìn theo, ai ai tâm thần cũng bị hấp lấy, mắt tự chủ sinh ra cảm giác khủng bố phát lạnh.

o0o

Trong sương phòng có tám người Hung Nô, Yến Phi bước vào sương phòng, tám người toàn thể đứng dậy, một trung niên đại hán Hung Nô trong bọn ra dấu, những người khác gồm cả Thái Tinh liền thi lễ thoái ra khỏi sương phòng, chỉ còn lại trung niên đại hán và một người Hung Nô khô ngô đỉnh bạt, khí độ bất phàm, niên kỷ cỡ hăm bảy, hăm tám.

Trung niên nhân vui vẻ vòng tay hành lễ với Yến Phi, khách khí: "Nghe danh yến huỳnh đã lâu, cuối cùng đã gặp được Yến huỳnh, bản nhân Xa Đình, ở Biên Hoang Tập vẫn còn là tân đinh, có chỗ nào thất lễ, xin Yến huỳnh tha thứ cho".

Mục quang của Yến Phi từ Xa Đình dời sang cao thủ Hung Nô kia, giật mình trong lòng, từ lúc luyện được Kim đan đại pháp cho tới nay, chàng có cảm giác chỉ liếc nhìn là nhìn thấu bất cứ một ai. Kỹ năng Thiên thị đó lại không dùng được trên mình người này, tất có thể hình dung vị nhân huỳnh này cao thâm khôn lường.

Xa Đình giới thiệu: "Tệ thiếu chủ đây là Hách Liên Bột Bột, lần này đặc biệt đến Biên Hoang Tập học hỏi một chuyến".

Yến Phi kinh ngạc.

Hách Liên Bột Bột là bá chủ mới nổi lên vùng Bắc Cương, kiến đô ở Thống Vạn, lân cư với Thác Bạt tộc, từng đánh bại tinh binh Nhu Nhiên, nhờ vậy mà thành danh, người ta gọi là "Đại Địa Ứng", không những là thống soái vô địch chưa từng nếm mùi thất bại, còn là cao thủ Hung Nô thiên tài nhất gần trăm năm nay, gần đây thanh uy còn vượt hơn cả Hung Nô đệ nhất cao thủ "Hào soái" Thư Cừ Mông Tốn. Không tưởng được gã lại có thể đến Biên Hoang Tập, rõ ràng là muốn tranh lập thế lực ở địa bàn này.

Gã cũng dần thân vào vùng đất này, càng có thể dự kiến Biên Hoang Tập phong vân vũ, mưa gió sắp hoành hành.

Nghiêm khắc mà nói gã cũng là kình địch của Thác Bạt Khuê, hai thế lực không ngừng khuếch triển, cuối cùng cũng có một ngày phải phân thắng bại, quyết định bá quyền Bắc Cương thuộc về ai.

Hách Liên Bột Bột lộ nụ cười khắc chế, làm cho Yến Phi trực giác cảm thấy gã thâm trầm cực kỳ, không dễ gì nhìn thấy tình cảm nội tâm. Nhãn thần của gã hung mãnh lạnh băng băng, hiển thị bản chất của gã tàn độc vô tình, vì theo đuổi mục đích, có thể bất chấp thủ đoạn, bất chấp tình nghĩa.

Dưới mi mày dày kín của gã là đôi mắt sáng ngời thâm thúy, nhãn thần cố chấp kiên định, tràn đầy niềm tự tin mãnh liệt. Song thủ thô to, cho dù lần đầu gặp mặt, Yến Phi đã cảm thấy gã có thể ngửa tay xua mây, úp tay ép mưa, trí tuệ võ công đều không kém Thác Bạt Khuê hay Thác Bạt Nghi.

Nhìn dáng dấp mà nói, gã không phải là anh tuấn dễ nhìn, lại có một ý vị trời sinh bá chủ, tràn đầy khí khái nam tính hào hùng.

Sau khi về đến Biên Hoang Tập, Yến Phi cảm thấy người này là người khó dây dưa và đáng sợ nhất. Gã không đeo vũ khí, bản thân gã cứ như một binh khí có lực sát thương to lớn nhất.

Xa Đình nói: "Ngồi xuống rồi hãy nói!".

Ba người chia nhau ngồi xuống, Xa Đình đang định châm rượu, Yến Phi liền tháo nút vò Tuyết Giản Hương ra, rót rượu vào chén của hai người.

Hách Liên Bột Bột điềm đạm thốt: "Yến huynh đừng trách bọn ta đường đột, đừng trách bản nhân vô lễ lên nghe lời Yến huynh nói chuyện với người ta, đó là vì bản nhân có thói quen luôn luôn lưu ý đến chuyện xảy ra xung quanh, cũng may là vì vậy mới có thể giúp chút ít cho Yến huynh".

Yến Phi sau khi châm rượu đầy chén của mình, dựa lưng vào ghế mỉm cười: "Hách Liên huynh đến đây có phải là muốn vùng vẫy vùng cựa ở Biên Hoang Tập không?".

Hách Liên Bột Bột thông dong đáp: "Ta chỉ hy vọng lấy về một phần mà bọn ta đáng được, tất cả y theo quy củ của Biên Hoang Tập mà hành sự".

Xa Đình ngồi một bên lắng nghe không nói gì, duy chỉ có Hách Liên Bột Bột nắm cương quyết đoán.

Hách Liên Bột Bột càng nói chuyện khiêm tốn, Yến Phi càng cảm thấy gã khó mà đụng tới, hiện thời Biên Hoang Tập hình thế càng lúc càng phức tạp, biến hóa tương lai khó mà đoán được.

Hách Liên Bột Bột trầm giọng: "Ai có ý đồ làm chúa tể Biên Hoang Tập, người đó phải trả một giá đắt, đó là quy củ của Biên Hoang Tập. Ta và Yến huynh mới gặp mà như thân, cho dù không thể làm bằng hữu cũng không hy vọng biến thành địch nhân. Còn nhiều chuyện có thể hợp tác, nếu gặp vấn đề gì, mọi người đều có thể cùng ngồi xuống giải quyết. Hách Liên Bột Bột ta không có yêu cầu gì lắm, bất quá ai muốn dè bọn ta không ngáng đầu lên làm người được ở Biên Hoang Tập, trước tiên phải hỏi qua 'Tuyết Địa Thương' của ta".

Yến Phi lòng than lợi hại, Hách Liên Bột Bột không những võ công cao thâm không thể lường được, mưu lược càng không thua bất cứ một ai mà chàng biết, còn biết cả thuật hợp tác liên hoàn, hết sức làm giảm ít địch thủ, mình đã trở thành người gã muốn lung lạc, tạm thời không gây hấn với Phi Mã hội của Thác Bạt tộc. Bất quá Yến Phi biết rõ Thác Bạt tộc là tử địch của gã, nếu tình thế cho phép, người đầu tiên Hách Liên Bột Bột muốn giết khẳng định là Yến Phi chàng.

Xa Đình nói: "Nể mặt Yến huynh, mối hiềm khích giữa bọn ta và Cao Ngạn từ nay coi như xóa bỏ, mọi người đều không để trong lòng nữa".

Lại rướn tới nhỏ giọng: "Bọn ta luôn luôn lưu ý đến hình thế biến hóa của Biên Hoang Tập, chuyện Hác Trường Hanh đến Biên Hoang Tập có thể qua mắt người khác, lại không che giấu được bọn ta. Bọn ta từng thấy y hai lượt tiến vào Lạc Dương Lâu trong Dạ Oa Tử bên Tây đại nhai, mà lão bản 'Thiết Thủ' Hồng Tử Xuân của Lạc Dương Lâu luôn có quan hệ mật thiết với Nhiếp Thiên Hoàn, chuyện này Biên Hoang Tập không có nhiều người biết được, chỉ cần tìm tới Hồng Tử Xuân, Doãn Thanh Nhã có thể trốn ở đó".

Yến Phi ngẫm thử dài, con người này tâm tình thật quá trầm trọng, làm cho chàng không thể không cảm thấy thiếu nợ phải hoàn trả ân tình, đối phương cả ngấm ngấm lẫn rõ ràng đẩy đưa, để cho chàng và Hác Trường Hanh đánh nhau bể đầu mẻ trán, bọn chúng ngồi yên thu lợi ngư ông.

Yến Phi nâng chén: "Hai vị trượng nghĩa trợ giúp, Yến Phi không thể quên được, để Yến Phi kính hai vị một chén".

Lòng nghĩ trừ phi thời gian có thể chảy ngược, ân tình khó lãnh này chỉ còn nước khước từ không nhận, chuyện ngày mai để đợi ngày mai rồi hãy tính.

- o O o -